

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Oboer/23/2019
Identifikačné číslo spisu: 7109211728
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7109211728.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnených: 1. M. R., nar. XX.XX.XXXX, M. XX, P., 2. E. R., nar. XX.XX.XXXX, M. XX, P., obaja zastúpení: JUDr. Tiborom Sásfaiom, advokátom, Fejova 4, Košice, IČO: 31950451, proti povinným: 1. O. H. M., nar. X.X.XXXX, bytom G. XX, P., zastúpený: JUDr. Romanom Frčom, advokátom Uralská 11, 040 12 Košice, 3. E. H., nar. XX.X.XXXX, bytom Q. 3, P., zastúpený JUDr. Vladimírom Bajtošom, advokátom, Alžbetina 3, Košice, 4. I. C., nar. X.X.XXXX, bytom Q. 7, P., o vymoženie 41.066,93 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 17Er/894/2009, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21. januára 2016, č. k. 13CoE/540/2014-405, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie povinného 1. rade o d m i e t a .
- II. Oprávnení 1. a 2. m a j ú n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I., ako súd prvej inštancie, uznesením z 04. júla 2014, č. k. 17Er/894/2009-370 návrhy povinných na odklad exekúcie zo dňa 14.03.2012, 10.05.2012, 17.01.2013 a 27.02.2013 zamietol a rovnako zamietol návrhy povinných na zastavenie exekúcie zo dňa 10.08.2012, 01.03.2013 a 02.04.2014.

2. Povinní v 1., (2.) 3. a 4. rade svojimi opakovanými podaniami požiadali o odklad exekúcie z dôvodu choroby a zlej finančnej situácie, zatiaľ nemajú zabezpečené náhradné bývanie a nepriaznivá situácia by ich dovedla na rub existencie a stali by sa bezdomovcami. Povinní v 1., (2.) a 4. rade podaním zo dňa 17.1.2013 požiadali o odklad exekúcie z dôvodu, že vo veci prebieha trestné stíhanie pre trestný čin poškodzovania cudzích práv. O uvedených návrhoch rozhodol vyšší súdny úradník uznesením zo dňa 17.3.2014, č. k. 17Er/894/2009-347 a zo dňa 18.3.2014 č. k. 17Er/894/2009-350 tak, že odklad exekúcie nepovolil. Proti uvedeným uzneseniam povinní včas podali odvolanie, preto boli napadnuté uznesenia zo zákona zrušené a o návrhoch opätovne rozhodoval sudca.

3. Podľa súdu prvej inštancie podania povinných na odklad exekúcie sú podávané opätovne z tých istých dôvodov a javia sa ako účelové marenie exekúcie. Povinní nepreukázali žiaden dôvod podľa ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, pre ktorý by bolo možné dôvodne očakávať, že exekúcia bude zastavená. Teda ani z tohto dôvodu nie je návrh na odklad exekúcie dôvodný. Rovnako povinní neuviedli v akej konkrétnej veci prebieha trestné stíhanie a ani toto tvrdenie žiadnym relevantným dôkazom nepreukázali. Súd opakovane konštatoval, že exekučným titulom je rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.10.2004, č. k. 2Cb/875/01-179. Nakoľko povinní dobrovoľne nesplnili to, čo im ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, oprávnení dôvodne požiadali súdneho exekútora o vykonanie exekúcie. V konaní nebolo preukázané, že by sa po vydaní rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.10.2004 č. k. 2Cb/875/01-179, ktorý je exekučným titulom, tento doposiaľ nestal vo vzťahu k povinným v 1. až 4. rade vykonateľným, ani že bol po začatí exekúcie vo vzťahu k nim zrušený, preto súd všetky návrhy na zastavenie exekúcie ako nedôvodné zamietol.

4. Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací, uznesením z 21. januára 2016, č. k. 13CoE/504/2014-405, potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd návrhy na zastavenie exekúcie zamietol. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

5. Podľa odvolacieho súdu z predloženého súdneho spisu vyplýva, že v predmetnej exekučnej veci uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 5.9.2007, č. k. 5Obo/57/2005-220 bol na základe odvolania žalovaných v 1. a 2. rade rozsudok Krajského súdu v Košiciach z dňa 27.10.2004, č. k. 2Cb/875/2001-179 v napadnutej časti zrušený a vrátený na ďalšie konanie. Krajský súd v Košiciach následne opätovne rozhodol už len o nároku voči žalovaným v 1. a 2. rade ako dlžníkom, a to rozsudkom zo dňa 12.01.2009, č. k. 2Cb/875/2001-299 tak, že ich zaviazal spoločne a nerozdielne na zaplatenie 41.066,93 eur so 14,75 % úrokom od 22.05.2000 až do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 2.688,16 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Aj tento rozsudok žalovaní v 1. a 2. rade napadli odvolaním. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 18.03.2010, č. k. 5Obo/55/2009-333 napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12.01.2009 č. k. 2Cb/875/2001-299 potvrdil a oba rozsudky tak nadobudli právoplatnosť dňa 27.4.2010 a dňa 1.5.2010 vykonateľnosť. Súd prvej inštancie preto správne uzavrel, že tým došlo k právoplatnému skončeniu celého konania vedeného na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 2Cb/875/2001, t. j. vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne poukázal aj na skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 18. marca 2010 nevytkol Krajskému súdu v Košiciach, že nerozhodol o celom predmete konania, teda voči ďalším žalovaným, čo by bolo dôvodom pre vrátenie veci. Naopak, v odôvodnení uviedol, že existencia ručiteľského záväzku nezakladá nerozlučné spoločenstvo účastníkov a v závislosti na vôli veriteľa je právom samostatne uplatniteľným. Vzhľadom na uvedené dôvodnosť odvolania podľa odvolacieho súdu nebola daná ani preukázaná.

6. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie povinný 1. rade s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ C. s. p. Dovolateľ zopakoval svoje argumenty v konaní pred súdmi nižších stupňov. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že návrhu na zastavenie exekúcie vyhovie a exekúciu zastaví a prizná povinnému v 1. rade náhradu trov konania, prípadne aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach na nové rozhodnutie a priznal povinnému v 1. rade náhradu trov konania.

7. Napadnuté rozhodnutie podľa povinného v 1. rade spočíva v nesprávnom právnom posúdení. Povinný v 1. rade je názoru, že v tejto veci je potrebné sa prikloniť k tomu, že v prípade, ak je jedna žaloba podaná naraz proti dlžníkom a ručiteľom, odvolanie dlžníka sa má vzťahovať aj vo vzťahu k ručiteľom. V prípade, ak by tomu tak nebolo a neskôr by súd zamietol žalobu voči dlžníkovi, ručiteľ by bol právoplatne zaviazaný k úhrade sumy, ktorú by nebolo možné vymáhať voči dlžníkovi. Tým by sa dospelo k zjavne nespravodlivej a absurdnej situácii, kedy dlžník by už svoj dlh uhradiť nemusel a ručiteľ by bol právoplatne zaviazaný k jeho úhrade a jeho možnosti obrany voči právoplatnému rozhodnutiu by boli veľmi obmedzené. Povinný v 1. rade ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v

predmetnej veci, ktorý tento záver potvrdzujú. Zároveň povinný v 1. rade uviedol že ak by Najvyšší súd SR ustálil, že odvolanie dlžníkov sa nevzťahovalo na ručiteľov, v tom prípade, je potrebné zastaviť exekúciu z dôvodu, že exekučným titulom sa nemohol stať rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.10.2004, sp. zn. 2Cb/875/01, ale vo vzťahu k ručiteľom by už muselo byť právoplatné rozhodnutie - rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 27. 2. 2002, sp. zn. 2Cb/875/01-92, ktoré bolo zrušené uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.9.2003, sp. zn. 6Obo/314/02 ako odvolacím súdom, keďže ani voči tomuto rozhodnutiu nepodali odvolanie ručiteľa, ale iba dlžníci.

8. Podľa dovolateľa Najvyšší súd SR má ustálenú rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej by odvolanie dlžníkov znamenalo, že vo vzťahu k ručiteľom, ktorí nepodali odvolanie, by nemohol nadobudnúť právoplatnosť rozsudok napadnutý odvolaním zo strany dlžníka.

9. K dovolaniu povinného 1. rade sa vyjadrili aj oprávnení, ktorí navrhli dovolanie odmietnuť, nakoľko bolo podané oneskorene a nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi. Zároveň žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas povinný 1. rade, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok oprávnenej treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ C. s. p., dovolateľ pretože nevymedzil dovolacie dôvody v súlade s ust. § 432 ods. 2 C. s. p..

11. Najvyšší súd uvádza, že novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 2/2017 Z. z., nadobudlo dňa 1. apríla 2017 účinnosť ustanovenie § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní, nie je prípustné. Dovolací súd dodáva, že zákon č. 2/2017 Z. z. síce k úpravám účinným od 1. apríla 2017, v prechodnom ustanovení § 243h ods. 1 veta prvá stanovil, že ak v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017, sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, no vo vzťahu ku konaniam o opravných prostriedkoch, teda ani k dovolaciemu konaniu, neurčil žiadne pravidlo.

12. V preskúmvanej veci bolo dovolacie konanie začaté podaním dovolania, a to dňa 15. januára 2018, doručeným na súd prvej inštancie, teda za účinnosti novej právnej úpravy. Prípustnosť dovolania povinného 1. rade, preto nie je daná. Vzhľadom na povinnosť ústavne konformného výkladu pri riešení tejto otázky, a teda vzhľadom na rešpektovanie ústavných princípov dôvery v platné právo a legitímneho očakávania ako aj dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci, vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov, považoval dovolací súd za správne, aby sa prípustnosť dovolania posudzovala podľa právnej úpravy platnej v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

13. Keďže dovolaním napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 21. januára 2017, posudzoval dovolací súd prípustnosť dovolania (vzhľadom na povinnosť ústavne konformného výkladu a na rešpektovanie ústavných princípov dôvery v platné právo a legitímne očakávania ako aj dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci, vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov), podľa právnej úpravy platnej v tomto čase, teda podľa ustanovení Exekučného poriadku v znení do 31. marca 2017 a podľa príslušných ustanovení C. s. p.

14. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

15. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol Civilný sporový poriadok v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

16. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

17. Prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne (prísnejšie) formuluje náležitosti dovolania. Zmyslom tejto právnej úpravy je vytvoriť v civilnom sporovom konaní procesný filter na zjavne neopodstatnené, neprípustné, protirečivé alebo rozporuplné dovolania a zabezpečiť, aby podané dovolanie malo všetky potrebné náležitosti.

18. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

19. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

20. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia odvolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania odvolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

21. Zároveň bol prijatý záver, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú dovolacím súdom a uviesť,

ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju odvolací súd riešil, b) vysvetliť, v čom je riešenie právnej otázky odvolacím súdom nesprávne, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Napokon v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom je riešenie právnej otázky dovolacím súdom rozdielne, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

22. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.).

23. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, neskúma odvolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (viď uznesenie najvyššieho súdu z 13. júla 2017, sp. zn. 3Cdo/235/2016).

24. V uznesení z 8. júna 2017, č. k. 3Cdo/52/2017, zároveň dovolací súd skonštatoval, že v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu z 26. septembra 2017, č. k. 1Cdo/206/2016, bod 16).

25. V prípade, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, od ktorých sa odvolací súd v riešenom spore odklonil. Tento dôvod prípustnosti sa viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

26. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. predpokladá, že právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

27. V prípade, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení dovolací súd rozhoduje rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.), je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, konkretizovaním, v čom vidí dovolateľ rozdielnosť

rozhodovania a posudzovania právnej otázky dovolacím súdom.

28. Dovolateľ prípustnosť dovolania odvodzuje z ust. § 421 ods. 1 C. s. p. písmená a/ až c, bez uvedenia bližšej špecifikácie dôvodu prípustnosti dovolania v rámci tohto ustanovenia.

29. Dovolateľ uvedením všetkých dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p. si logicky argumentačne odporuje, keď dokonca tvrdí, že nevie sám posúdiť či dovolací súd má v tejto veci rozhodovacia prax, ktorú možno považovať za ustálenú alebo či otázka posúdenia či odvolanie podané len samotným dlžníkom znamená, že vo vzťahu k ručiteľovi sa rozsudok stáva právoplatným, v rozhodovacej praxi ešte nebola definitívne vyriešená či je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (k tomuto názoru sa povinný v 1. rade prikláňa ako k najpravdepodobnejšej možnosti), ako dovolací dôvod musí uviesť dovolací dôvod podľa písm. a), b) aj c) § 421 Civilného sporového poriadku. V inej časti zase tvrdí, že sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxi dovolacieho súdu a poukazuje na rozhodnutie dovolacieho súdu MCdo/79/02. V celom dovolaní však neuviedol právnu otázku od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu v predmetnej exekučnej veci. K ust. § 421 ods. 1 písm. c/ neuviedol žiadne rozhodnutia.

30. Dovolací súd konštatuje, že žalobca v podanom dovolaní nešpecifikoval právnu otázku a neuviedol, ako by mala byť otázka správne riešená, z ktorého dôvodu dovolacie dôvody nevymedzil zákonom predpísaným spôsobom. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C. s. p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. f/ C. s. p., odmietol.

31. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.